

Arrest

nr. 214 215 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 / 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 februari 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 december 2010 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.3. Op 23 maart 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 18 mei 2016 werd hem een C-kaart afgeleverd, geldig tot 9 mei 2021.

1.4. Uit informatie van de federale politie blijkt dat verzoeker met zijn Iraaks paspoort, afgeleverd op 27 maart 2014 te Bagdad, in juli 2015 en juli 2016 naar zijn land van herkomst terugkeerde.

1.5. Op 26 april 2017 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar en ontzetting van bepaalde rechten voor 5 jaar, voorzien bij artikel 31 van het Strafwetboek.

1.6. Op 9 maart 2018 werd verzoeker door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord om hem de gelegenheid te bieden argumenten aan te brengen tot behoud van zijn status.

1.7. Op 20 maart 2018 trok de commissaris-generaal verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in op basis van artikel 55/5/1, § 2, °1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. Op 25 juni 2018 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnbeer,

naam A.-O.

voornaam: O. W. F.

geboortedatum: 07109/1987

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Irak

Krachtens artikel 18, § 3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 09/02/2010 diende u een asielaanvraag in. Op 03/12/2010 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 06/12/2010 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in liet bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 23/03/2011 een A-kaart afgeleverd. Op 18/05/2016 werd u een C-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 09/05/2021.

Uit informatie vanwege de federale politie in het kader van een gerechtelijk onderzoek blijkt dat u, met uw nationaal Iraaks paspoort dat afgeleverd werd op 27/03/2014 te Bagdad, in juli 2015 en juli 2016 naar uw land van herkomst terugkeerde.

Op 26/04/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaren en ontzetting van bepaalde rechten voor 5 jaren voorzien bij artikel 3.1 van het Strafwetboek voor volgende feiten: diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige, waarbij de dader geholpen werd door één of meerdere personen; wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving.

Dientengevolge werd door de DVZ op 03/01/2017 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u op 09/03/2018 door het CGVS gehoord ten einde u de gelegenheid te bieden argumenten aan te brengen tot behoud van uw status.

Op 20/03/2018 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 21/03/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken diende te worden omdat u uitgesloten had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 van de wet van 15 december 1980.

U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en derhalve werd de voormelde intrekkingbeslissing definitief.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

Op 07/06/2018 werd u in de gevangenis te Saint-Hubert uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst, evenals volgende bijkomende elementen: een brief van uw partner, een brief van uzelf, bewijzen van bezoek aan u door uw partner in de gevangenis, bewijs van tewerkstelling tijdens detentie, inschrijvingsbewijs van een alfabetiseringscursus d.d. 13/09/2017, een religieuze huwelijksakte d.d. 28/04/2016, foto's van uw huwelijk, een foto met uw religieus gehuwde echtgenote, betalingsbewijzen van uw huishuur, betalingsbewijzen van uw energiefactuur, een kopie van de Finse verblijfskaart van uw vader, een kopie van het Fins rijbewijs van uw vader, een kopie van de Finse identiteitskaart van uw vader, uw curriculum vitae, bewijzen van reizen van uw partner van Oostenrijk naar België, een kopie van het Oostenrijks paspoort van uw religieus gehuwde echtgenote, een betalingsbewijs van uw mutualiteitsbijdragen, een attest van inschrijving als werkzoekende bij het Forem d.d. 04/08/2016, een bewijs van gezinssamenstelling van de stad Eupen d.d. 18/04/2016, een bewijs van studies van uw partner, een uittreksel uit uw strafregister d.d. 10/10/2014, een uittreksel uit het rijksregister en een kopie van uw huurcontract.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf zal met deze elementen - evenals met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen - rekening worden gehouden. Hierbij wordt, in toepassing van artikel 18, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 09/02/2010 verklaarde dat u het Rijk op 08/02/2010 binnenkwam, meer dan 8 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u meer dan 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de door u ingevulde vragenlijst, gaf u aan dat u diverse opleidingen volgde in het Frans, Nederlands en Duits via Forem. U gaf aan ook een opleiding te hebben gevolgd als hulpkok via 'la Promotion Sociale de Libramont'. U verklaarde nooit in België te hebben gewerkt, maaï' wel voor de gemeenschap van Saint Hubert te werken met toestemming van de gevangenis van Saint Hubert. Ter ondersteuning van uw verklaringen aangaande uw integratie, kon u enkel documenten voorleggen zoals betalingsbewijzen van uw energiefactuur, uw huishuur en uw mutualiteitsbijdragen, een huurcontract, een inschrijvingsbewijs als werkzoekende, een inschrijving voor een alfabetiseringscursus en een curriculum vitae. Geen van deze elementen wijst op een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. Zij geven louter blijk van het feit dat u een woonplaats huurde en verschillende financiële verplichtingen naleefde. Wij werden niet in het bezit gesteld van bewijzen waaruit enige tewerkstelling of deelname aan een inburgeringscursus blijkt. In de brief die u schreef en als bijkomend element toevoegde, verklaarde u dan wel een integratieproces te hebben doorgemaakt, doch dit zijn louter blote verklaringen die - zoals vermeld - op geen enkele wijze formeel gestaafd worden. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

U voegde eveneens een uittreksel uit het strafregister toe, dat dateert van 10/10/2014. U gaf in uw brief aan dat hieruit blijkt dat u de eerste zeven jaren van uw verblijf in België niet veroordeeld werd. We wijzen er op dat dit niet wegneemt dat u op 26/04/2017 door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaren voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aanranding

van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige, waarbij de dader geholpen werd door één of meerdere personen; wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving. In het vonnis wordt gesteld dat de door u gepleegde feiten bijdragen aan een klimaat van onveiligheid, een ernstige aanslag uitmaken van de publieke veiligheid en de fysieke integriteit van anderen, u een gebrek aan schuldinzicht toont en de feiten minimaliseert, een manifeste minachting toont voor Westerse vrouwen. Deze feiten staan in schril contrast met de door uzelf aangehaalde vermeende integratie in de Belgische samenleving.

Betreffende uw familiale situatie, verklaarde u in het kader van uw gehoor bij het CGVS d.d. 09/03/2018 dat u in 2016 naar Bagdad terugkeerde onder andere om er te huwen met een Oostenrijkse moslima van Iraakse origine. In de door u ingevulde vragenlijst, verklaarde u met deze vrouw – A. M. L. genaamd - een relatie te onderhouden en religieus gehuwd te zijn. Ter staving van dit religieus huwelijk, legde u een kopie van de religieuze huwelijksakte voor, evenals foto's van de huwelijksceremonie. U legde eveneens verschillende elementen voor waaruit regelmatig bezoek aan België - ook in de gevangenis - door uw religieus gehuwde echtgenote blijkt. Bovendien legde u ook een brief voor, geschreven door uw religieus gehuwde echtgenote. Daarnaast verklaarde u geen kinderen in of buiten België te hebben. Voorts verklaarde u, gevraagd naar andere in of buiten België verblijvende familieleden dat uw vader in Finland en uw zus in Irak verblijft. Ter ondersteuning van deze verklaringen, legde u een kopie van de Finse verblijfskaart, het Fins rijbewijs en de Finse identiteitskaart van uw vader voor.

Betreffende uw religieus gehuwde echtgenote, merken we vooreerst op dat zij op heden in Oostenrijk verblijft. U en uw partner gaven aan zich samen in België te willen vestigen, na afloop van haar studies, doch op heden speelt er zich in België geen gezins- of familielevens af. Bovendien wijzen we er op dat uw gezinsleven - dat zich niet in België afspeelt - u er niet van weerhouden heeft ernstige strafbare feiten te plegen, waarvan u kon weten dat deze een impact konden hebben op dat gezinsleven. Uit de door u voorgelegde huwelijksakte blijkt dat u op 28/04/2016 religieus huwde. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Luik d.d. 26/04/2017 blijkt dat de feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd zich afspeelden op 08/10/2016, minder dan een halfjaar nadat u religieus huwde en uw gezinsleven startte. We wijzen er bovendien op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Bovendien merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste Middel; Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 18§3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 10 § 5 van de Vreemdelingenwet, en schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel:

1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

1.1.2. *Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.*

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) *In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 25.06.2018 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. *Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tôt een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).*

1.1.4. *Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).*

1.1.7. *In casu zijn de bestreden beslissing van 25.06.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.*

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.8. *Verwerende partij stelt volgende vast:*

- verzoeker een veroordeling heeft opgelopen op 26.04.2017 waarvoor hij een gevangenisstraf uitzit van 4 jaar
- de echtgenote van verzoeker in Oostenrijk verblijft zodat verzoeker geen familiebanden in België zou hebben

In essentie beëindigt verwerende partij het verblijf van verzoeker om fouten die hij in het verleden heeft gepleegd.

Verzoeker is door een ongelukkige situatie een gevangenisstraf aan het uitzitten.

Hij is op 28.04.2016 getrouwd met mevrouw L. A.-M., die een geldig verblijfsrecht heeft in Oostenrijk.

Verzoeker woont in België en zijn echtgenote komt regelmatig naar België om hem te bezoeken in de gevangenis.

Evident was het de bedoeling dat mevrouw A.-M. naar België zou verhuizen na hun huwelijk, maar gezien de feiten d.d. 08.10.2016 is dit niet kunnen doorgaan.

Het kan verzoeker niet verweten dat hij geen werk heeft gevonden. Hij heeft steeds naar werk gezocht maar het is allesbehalve gemakkelijk om werk te vinden.

Bovendien werkt hij voor de gemeenschap van Saint-Hubert met toestemming van de gevangenis van Saint-Hubert.

In casu stelt verwerende partij dat de door verzoeker bijgebrachte stukken niet volstaan om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving.

Het is ook onredelijk dat verwerende partij de huidige beslissing op 25.06.2018 neemt terwijl de C kaart een geldigheid heeft tot 09.05.2021.

In casu is er een schending van artikel 18 § 3 Vreemdelingenwet dewelke als volgt luidt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die, als begunstigde van internationale bescherming, gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft in het Rijk te verblijven en/of deze status verliest wanneer de internationale beschermingsstatus ingetrokken werd overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing tot beëindiging van verblijf zoals bedoeld in het eerste lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoeker brengt stukken bij waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van een doorgedreven integratie / hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving.

Hij heeft de nodige inspanningen geleverd.

Verwerende partij heeft een voorbarige beslissing genomen aangezien de echtgenote van verzoeker, na de vrijlating van verzoeker, in België komt wonen zodat zij een volwaardig huwelijk kunnen hebben.

Er is ondertussen een tijdsverloop van 8 jaar sinds verzoeker asiel heeft gevraagd in België.

Hij heeft absoluut geen enkel belang meer in Irak en is met al zijn belangen in België gevestigd.

Verzoeker heeft, buiten zijn zus, geen banden met Irak. Al zijn belangen situeren in België, te meer nu hij getrouwd is en binnenkort zal vrijkomen zodat hij een gezin kan beginnen.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd."

2.1.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2.1.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.1.2. Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

2.1.3. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en haar gezin.

2.1.4. Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker getrouwd is met mevrouw A. M. L. en dat zij in Oostenrijks verblijfstitel heeft.

Dat verzoeker thans, wegens feiten gepleegd op 08.10.2016, een straf aan het uitzitten is in de gevangenis van Saint-Hubert en hij hierdoor weinig kan betekenen voor zijn echtgenote.

Desondanks het feit dat hij een gevangenisstraf aan het uitzitten is, werkt hij voor de gemeenschap van Saint-Hubert wat aantoont dat hij wel degelijk geïntegreerd is en wil hij zijn leven herpakken wanneer hij vrijkomt en met zijn echtgenote een gezin stichten.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt de persoonlijke belangen van het gezin.

Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoeker in die zin dat verzoekers gezinsbanden niet opwegen tegen de beëindiging van zijn verblijf.

2.1.5. Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en zijn echtgenote. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Zijn echtgenote bezoekt hem regelmatig in de gevangenis van Saint-Hubert en doet alle moeite van de wereld om haar echtgenoot te zien.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. De uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij of zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Een schending van deze bepalingen kan na lezing van het dossier niet worden aangenomen gezien de beslissing genoegzaam met redenen is omkleed.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Op 20 maart 2018 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, §2, 1°, *iuncto* artikel 55/4, §1, c, van de vreemdelingenwet omdat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. De thans bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 18, §3, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat toelaat het recht op verblijf van de langdurig ingezet en gevestigde vreemdeling te beëindigen wanneer de internationale beschermingsstatus ingetrokken wordt overeenkomstig de artikelen 55/3/1, §2, of 55/5/1, §2, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt aldus op het determinerende motief dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Te dezen betwist verzoeker niet dat zijn recht op verblijf kon worden beëindigd overeenkomstig artikel 18, §3, eerste lid, maar voert hij aan dat de elementen die hij aanvoerde in het kader van het onderzoek overeenkomstig artikel 18, §3, tweede lid – met betrekking tot de vraag of er elementen zijn die de minister of zijn gemachtigde daarvan kunnen weerhouden – niet correct of op onredelijke wijze werden beoordeeld.

Verzoeker voert aan dat hij stukken bijbrengt waaruit zijn verregaande integratie in de Belgische samenleving blijkt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze stukken werden besproken. De bestreden beslissing vermeldt dat de betalingsbewijzen van zijn energiefactuur, huishuur en mutualiteitsbijdragen, het huurcontract, een inschrijving als werkzoekende, een inschrijving voor een alfabetiseringscursus en een curriculum vitae geen bewijzen zijn van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. Verzoeker legde ook geen bewijzen van tewerkstelling of deelname aan een inburgeringscursus neer. Verzoeker schreef wel een brief waarin hij verklaarde dat hij een integratieproces heeft doorgemaakt, doch dit zijn louter algemene verklaringen. Verder motiveert de beslissing dat uit verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank te Luik op 26 april 2017 bezwaarlijk kan worden afgeleid dat hij inderdaad goed geïntegreerd is. Verwijzend naar de feitelijke vaststellingen die werden gedaan in dit vonnis, motiveert de bestreden beslissing dat de door verzoeker gepleegde feiten bijdragen aan een klimaat van onveiligheid, een ernstige aanslag uitmaken van de publieke veiligheid en de fysieke integriteit van anderen, dat hij een gebrek aan schuldinzicht toont, de feiten minimaliseert en een manifeste minachting toont voor westerse vrouwen.

In de bestreden beslissing werd aldus wel degelijk rekening gehouden met de ernst of aard van de inbreuk op de openbare orde, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene en met het bestaan van familiebanden of culture of sociale banden met zijn land van herkomst. Een schending van artikel 18, §3, van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk* § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/Beigjé*, §81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat betreft de evenredigheid van de beëindiging van het verblijfsrecht tegenover de gezinsbelangen van betrokkene, motiveert de bestreden beslissing dat verzoekers voornemen om zich met zijn echtgenote in België te vestigen, hem er niet van heeft weerhouden ernstige strafbare feiten te plegen. Verzoeker had moeten weten dat dit ernstige gevolgen kon hebben voor zijn verblijfsrecht in België en dit gedrag een regulier gezinsleven in de weg zou staan. In de bestreden beslissing werd aldus geoordeeld dat vrijwaring van de openbare orde primeert op de bescherming van verzoekers familiale banden. Het enkele feit dat de verzoeker daar anders over denkt, maakt niet dat de bestreden beslissing zou berusten op een incorrecte of onredelijke belangenafweging.

Met het benadrukken van zijn banden met zijn echtgenote toont verzoeker niet aan dat de door de verwerende partij doorgevoerde belangenafweging kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn. In het administratief dossier bevindt zich een verklaring van 6 augustus 2018 waarin verzoeker verklaarde zich niet te verzetten tegen een terugkeer naar Irak. Ook in de vragenlijst die hij invulde op 16 augustus 2018 verklaarde hij geen redenen te hebben waarom hij actueel niet naar Irak kon terugkeren (vraag 8) en dat hij reeds in 2015 en 2016 terugkeerde naar Irak om zijn familie te bezoeken (vraag 11). Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers echtgenote de Oostenrijkse nationaliteit heeft (Oostenrijks paspoort afgegeven op 24 april 2014). Verzoeker voert geen elementen aan waaruit blijkt dat zij het gezinsleven niet zouden kunnen uitoefenen in Oostenrijk. Bovendien blijkt uit de feitelijke elementen van de zaak dat verzoeker regelmatig terugkeerde naar Irak, hetgeen zijn bewering er geen banden meer te hebben, tegenspreekt. Verzoeker voert geen elementen aan die kunnen aantonen dat er ernstige hinderpalen zijn die het leiden van een gezinsleven in Oostenrijk of in Irak verhinderen, derwijze dat de afweging in de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker ontwikkelt in zijn middelen geen verdere grieven die een schending van de overige aangehaalde rechtsregels kunnen aantonen.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT